

Micutele doamne

Adaptare de
Samantha Noonan

Ilustrații de
Joëlle Dreidemy

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Pentru mama, o fată March originală, SN.

Pentru Lucile, Alice și Mona, JD.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Micuțele doamne / adapt. de Samantha Noonan ; il. de Jöelle Dreidemy;
trad. din lb. engleză de Dașa Suci. - Pitești : Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3603-4
I. Noonan, Samantha (adapt.)
II. Dreidemy, Jöelle (il.)
III. Suci, Dașa (trad.)
087.5

Little Women

Adaptare după povestea scrisă de Louisa May Alcott

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45

E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Cađoul de Crăciun.....4

CAPITOLUL 2

Rușine și mândrie..... 14

CAPITOLUL 3

Furie și egoism..... 24

CAPITOLUL 4

Joacă fără muncă..... 34

CAPITOLUL 5

Zile șubre..... 44

CAPITOLUL 6

Un nou început..... 54

CAPITOLUL 1

Cađoul de Crăciun

Ajunul Crăciunului era unul friguros și plin de zăpadă. Surorile March se adunaseră toate în jurul focului și tricotau. Nu prea simțeau că e sărbătoare, căci tatăl lor era plecat la război și nu erau nici bani pentru cadouri.

— Ar fi fost frumos să ne permitem și noi acum niște lucruri drăgute, a spus Meg, sora cea mai mare.

— Cui îi trebuie lucruri drăguțe? a întrebat cu dispreț Jo, a doua soră ca vârstă. Mie mi-ar plăcea să citesc o nouă carte palpitantă.

Micuța Amy, cea mai mică dintre surori, a oftat adânc.

— Vai, ce n-aș da să am niște creioane noi pentru desen!

— Eu mi-aș dori niște partituri noi, cu melodii frumoase pentru pian, a spus Beth cea liniștită. Dar nu trebuie să ne plângem. Trebuie să fim bune și generoase, ca Marmee.

„Marmee“ era numele de alint pentru mama lor, care plecase în vizită la oamenii săraci din oraș.

— Ai foarte mare dreptate, Beth, a spus Jo. La urma urmei, avem căldură și o companie plăcută.

— Și mâncare gustoasă, a adăugat Amy.

Când a ajuns Marmee acasă, surorile erau nespuse de vesele. Au cântat colinde în jurul micuțului pian al lui Beth, după care s-au dus la culcare, cu emoții pentru a doua zi.

În dimineața de Crăciun, când s-au trezit ele, Marmee plecase deja în vizită la familia Hummel, care era săracă și locuia prin apropiere. Fetele au pregătit micul-dejun de Crăciun, compus din pâine caldă, clătite și smântână. Când s-a întors acasă, Marmee le-a spus că familia Hummel nu are ce să mănânce.

— Ar trebui să le dăm mâncarea pregătită de noi pentru micul-dejun, a spus Beth, iar celelalte au fost de acord.

— Am știut că așa o să spuneți. Sunteți niște fete bune.

Marmee le-a zâmbit.

În seara aceea, surorile au jucat o scenetă de Crăciun pentru toți prietenii lor. Era scrisă de Jo, care a avut rolul eroului neînfricat. S-au distrat atât de bine, încât nu s-au mai gândit la toate lucrurile care le lipsesc de Crăciun. Când Marmee le-a chemat la cină, au fost surprinse să vadă că au parte de un adevărat ospăț. Pe masă erau prăjituri, fructe, bomboane, chiar și înghețată!

— Zânele au făcut asta? a întrebat Amy.

Marmee a râs.

— Nu, domnul Laurence le-a trimis, când a aflat ce-ați făcut pentru familia Hummel.

Fetele îl zăriseră deseori pe bătrânul și bogatul domn Laurence și pe tânărul lui nepot, din casa mare de alături, și li se păruseră simpatici, dar singuri.

— Poate că acum ne putem împrieteni cu ei, a spus Jo.

CAPITOLUL 2

Rușine și mândrie

Jo, Meg și Amy au făcut ce le propusese domnul Laurence. Se duceau mereu în casa cea mare, care, astfel, a devenit plină de viață și veselie. Totuși, Beth era prea rușinoasă ca să meargă și ea, deși visa la pianul cel mare pe care îl văzuse acolo.

Domnul Laurence a hotărât să încerce s-o ajute pe Beth. A aranjat o discuție cu Marmee și s-a asigurat că fata îi aude.

— Ce păcat! Pianul cel mare zace nefolosit în cel mai îndepărtat colț al casei. Laurie stă doar la etaj, iar eu stau închis toată ziua în birou.

Nici nu s-ar auzi dacă ar cânta cineva la el. Aș fi foarte recunoscător dacă vreuna dintre fetele dumitale ar face asta. Pot veni și pot pleca oricând poftesc.

În acea zi, Beth s-a îndreptat spre casa cea mare și s-a furișat înăuntru pe ușa laterală. A găsit pianul exact cum auzise, așa că a început să cânte. S-a simțit minunat

și a cântat ore în șir. Apoi a închis capacul și a fugit acasă, nespus de încântată.

Astfel a ajuns să se strecoare înăuntru în fiecare zi, dar nici nu bănuia că domnul Laurence stă cu ușa biroului deschisă, nici că Laurie coboară pe ascuns în hol ca să asculte muzica plăcută pe care ea o cânta.

Beth a făcut o pereche de papuci pentru domnul Laurence, pe care i-a pus în biroul acestuia, drept cadou de mulțumire că a lăsat-o să cânte la pianul lui.

O vreme, Beth n-a avut nicio veste de la bătrân și s-a gândit că fusese deranjat de micul ei cadou. Apoi, într-o zi, când s-a întors acasă de la plimbare, a observat că surorile ei îi fac cu mâna, nerăbdătoare, de la fereastră.

— Beth, o scrisoare de la domnul Laurence! a strigat Amy, fluturând o bucată de hârtie. Nici n-o să ghicești ce ți-a trimis!

Beth a dat fuga înăuntru și a găsit întreaga familie adunată în jurul unei pianine. În scrisoare, domnul Laurence spunea că i-a plăcut mult cadoul și că vrea să-i dea și el ceva drept mulțumire.

Beth s-a așezat pe scaun uimită și a atins clapele. Răsunau minunat!

— Ai face bine să te duci să-i mulțumești, a glumit Jo, care știa că lui Beth o să-i fie prea rușine.

Dar, spre surprinderea tuturor, Beth s-a ridicat brusc în picioare.

— Da, așa cred c-ar trebui să fac.

S-a îndreptat spre casa de alături, a dat buzna înăuntru și l-a strâns cu putere în brațe pe domnul Laurence.

Surorile ei au fost surprinse să afle despre asta.

— Pe cuvântul meu, cred că e sfârșitul lumii! a spus Meg.